

*Arcként fintorogtak. A felhők föl akartak falni.
Egyre mélyebben akartam felejteni. De te visszarángattál.
Mire rászántam magam, hogy legyek, szertefoszlott
a reggel. Nappallá változott, mint a pillangó.*

PÁL SÁNDOR ATTILA

A gyereknap

*A dédi papa egy hokedlin ül az udvar közepén. Körülötte
nyolc gyerek. Jobbra mögötte egy nyolc-tízéves forma lány,
haja nagylányosra van nyírva. Balra két szintén ilyen idős fiú,
a nagyobb, gombafrizurás átkarolja az előtte lévő kisebbet.
A dédi papa térdére dőlve egy hároméves kisfiú, akit a bal kezével
tart, maga előtt egy négy-ötéves, akit a jobbal. Olyan, mintha
ikertestvérek lennének. Előtte, tőle kicsit jobbra a fűben egy
pöttyös ruhás, hatéves, frufrus lány térdel. Tőle jobbra egy
négyéves, sötét egyberuhácskában. Előttük pedig egy göndör hajú,
négyéves kisfiú ül, a fejét fogja mindkét kezével, és nem hasonlít
senkire. Mind a kilenc alak előre felé figyel, a kamerába senki sem
néz. A kép fekete-fehér. Pedig abban az udvarban minden sokkal
színesebb volt, mint bárhol másutt. A ház vörösre volt vakolva.
A kerítés piros volt és méregzöld, a fű zöldessárgás, a melléképület
vakolatlan, de a garázsajtó sárga, a húsleves aranysárga, a dédi papa
cukorkája piros vagy zöld, a dédi papa bora sárga, a dédi papa haja
és bajsza fehér, a hajam szőke, az ég nagyon-nagyon kék, a
szőlőszemek lilák, a korlát sárga, a rokonlányok haja fekete, mind
fekete, a levegő átlátszó, de nehéz, a föld barna, a kútgém szürke,
és a májusi naptól sárga lett minden aztán, a kezeim, a dédi papa
nevetése, a kenyér, a fák, a kép is megsárgult, meg az udvar is, ahol
élt, ahol megbalt.*